

РЕШЕНИЕ

№ 31852

гр. София, 11.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в
публично заседание на 10.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **377** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на А. А. М. Х., гражданин на А. Република Е., [дата на раждане], чрез адв. И. И. от САК, срещу Отказ за виза за дългосрочно пребиваване от дата 08.12.2025г., издаден от К. Я., завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в [населено място], А. Република Е., по заявление за издаване на виза тип „D“ №[ЕИК], подадено на 14.09.2025г.

Отказът е постановен на правно основание чл.10, ал.1, т. 17 от ЗЧРБ – а в забележки е посочено, че: "Не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. При проверка е установено, че представеният трудово договор и длъжностна характеристика са разписани само на български език, без превод на език, който е разбираем за апликанта, от което може да се предположи, че той не е разбрал и не са му известни изискванията за длъжността, на която е нает, както и условията на труд. Има основателни причини да се подозира, че лицето не възнамерява да пребивава в Република България дългосрочно или постоянно, а по-скоро се стреми да получи статут на пребиваване в България и Европейския съюз."

В жалбата се твърди, че отказът е постановен при нарушение на материалния закон, при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, нарушено било и правото на зачитане на възможността за свободно придвижване и пребиваване, правото му на свободно избиране на професия „по чл. 4 от конвенцията“ правото му на защита на личния и семеен живот по чл. 8 от Конвенцията и правото на равно третиране и забрана за дискриминация по чл. 14 от

Европейската конвенция за защита на правата на човека .

Иска от съда да постанови решение, с което да отмени оспорения отказ.

Пред съда оспорващият чрез адв. И. поддържа жалбата, в ход по същество и в писмена защита поддържа и основателността ѝ, в това число се позовава на съдебна практика. Претендира присъждането на разноски.

Конкретни фактически основания са изложени от адвоката в писмената защита. Счита, че е доказана достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, одобрен бил за започване на трудова дейност от работодателя „А. С.“ ЕООД и от „Алгифари Шаурма“ ЕООД и е получил достъп до пазара на труда в Република България и съгласно българското законодателство, базирано на достатъчно представени доказателства – подписан трудов договор, публикувана обява, обосновка, лиценз на работодателя, свидетелство за съдимост и други, имал осигурено жилище от „Алгифари Сървис“ ЕООД. Позовава се на Решение на Съда на ЕС по преюдициално дело C-84/12 K – т. 56. Правомощието на ДАНС по чл. 41, ал.1, т.2 ЗДАНС, не подлежало на съдебен контрол самостоятелно, тъй като има характеристиките на акт по чл. 21, ал. 5 АПК, но съдът следвало да провери фактическите и правните основания за издаването му, цитира Решение №8151/13.06.2014г. по адм.д. 4656 / 2014г. на ВАС, на ЕСПЧ по дело C. G. & others vs B. (№ 1365/07), решение от 24.04.2008г., както и на т. 38 от Решение на Съда на ЕС по преюдициално дело C-403/16, позовава се и на чл. 13 вр. Чл. 8 от Конвенцията, за да обоснове, че съдът следва да извърши проверка на доводите на ДАНС, които счита за хипотетични. Счита за невярно становището, че апликантът не е получил одобрение за работа. Копието на трудов договор, непридружено от превод на български език не е достатъчно основание да се приеме, че чужденецът не разбирал условията на труд. Позовава се на чл. 21, ал. 7 НУРИВОВР за провеждане на интервю от компетентно длъжностно лице за изясняване на действителната цел на пътуване, но нямало данни такова да е проведено, с което органът допуснал съществено процесуално нарушение, спорните моменти можело да се установят още в хода на административното производство, което нарушение счита за съществено. Цитира съдебна практика – по адм.д. 376/2026г., 65/2026г. и 35/2026г. на АССГ.

Ответникът – чрез юрк. А., представи административната преписка и изрази становище по тежестта на доказване.

По делото са приети доказателствата по административната преписка, становището на ДАНС по съгласувателната процедура и изслушани по искане на оспорващия свидетелските показания на Б. А. А..

Административен съд София-град, Първо отделение, 12-ти състав, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, извърши дължимата проверка по реда на чл. 168 вр. чл. (146 АПК, от фактическа и правна страна приема за установено следното:

По допустимостта на оспорването:

Процесният отказ е връчен на дата 08.12.2025г., а жалбата до съда е подадена на дата 23.12.2025г.

Жалбата е подадена в срок и от името на надлежна страна, същата е допустима съобразно

данните по преписката, че по отношение на оспорвания е издадено разрешение за достъп до пазара на труда по чл.24и ЗЧРБ - писмо с рег. № 536400-65136/17.07.2025г., издадено от орган при Дирекция Миграция - МВР, с копие до директора на Дирекция "К. отношения при Министерство на външните работи и до работодателя - "Алгафари сървис" ЕООД, с което се уведомяват, че посочените в писмото лица, сред които и Ала А. М. Х., имат предоставен достъп до пазара на труда на основание чл.24и ЗЧРБ за срок от 3 години, поради което следвало да бъдат уведомени лицата, че в срок до 20 дни от изпращането на това съобщение са длъжни да предприемат действия по подаването на виза „D“. След срока, посочен в писмото, е подадено и процесното заявление за виза - на 14.09.2025г.

Разпоредбата на чл. 24и ЗЧРБ транспонира изискванията на Директива 2011/98/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно единна процедура за кандидатстване на граждани на трети държави за единно разрешение за пребиваване и работа на територията на държава-членка и относно общ набор от права за работници от трети държави, законно пребиваващи в държава-членка.

Безспорно е, че обжалваният по делото отказ за виза е постановен по заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (вид "D") по чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ. Издаването на виза за дългосрочно пребиваване на чужденец – виза тип „D“ е предоставено изцяло на преценката на съответната държава-членка на ЕС. Само визите тип „C“ или виза за краткосрочно пребиваване - единна виза съгласно чл. 2, т. 3 от Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година за създаване на Визов кодекс на Общността (Визов кодекс), са регламентирани по правото на ЕС, визата за дългосрочно пребиваване не е предвидена по правилата на този кодекс.

Съобразно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 ЗЧРБ не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ, Конвенцията). С приемането на това ограничение е въведено предвиденото в чл. 120, ал. 2 от Конституцията на Република България изключение от общата клауза за обжалваемост на административните актове – така например Определение № 7474 от 06.07.2023 г. по адм. д. № 4986/2023 г., IV отд. на ВАС.

Предвиденото по чл.10а, ал.4 ЗЧРБ право на обжалване, представлява изключение от принципа за териториалната юрисдикционна компетентност на българската държава. Основните права по Конвенцията, се зачитат като принципи по правото на ЕС, съгласно чл. 6, пар. 3 от Договора за Европейския съюз: „3. Основните права, както са гарантирани от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи и както произтичат от общите конституционни традиции на държавите-членки, са част от правото на Съюза в качеството им на общи принципи.“

Самата Директива 2011/98/ЕС не предоставя право на влизане на гражданите на трети страни за да подадат заявление за издаване на единно разрешение за влизане и пребиваване, нещо повече, в чл. 4, пар. 3 от Директивата изрично е предвидено, че: „Единната процедура за кандидатстване не засяга процедурата за издаване на виза, която може да се изисква за първоначално влизане.“. Освен това, видно от чл. 4, пар. 1, изречение второ от Директивата: „Ако заявлението се подава от гражданин на трета страна, държавите членки дават възможност заявлението да бъде подадено от трета държава или, ако това е предвидено в националното право – на територията на

държавата – членка, в която гражданинът на трета държава вече присъства законно.“ Следователно, гражданинът на трета страна поначало няма право на основание разпоредби на Директивата да влезе на територията на държавата-членка, в която желае да подаде заявлението за издаване на единното разрешение, но доколкото има предоставено разрешение за работа по правото на ЕС и на това основание да, врх.предвиденото по чл. 47 от Хартата за основните права и същият има право на ефективни средства за защита пред съда, което определя и допустимост на жалбата.

Следователно, предвиденото по чл.10, ал. 4 ЗЧРБ, има за цел и защита на граждани на трети страни по правото на ЕС. и жалбата по делото е процесуално допустима по смисъла на същата разпоредба.

По фактите съдът приема следното:

На дата 14.09.2025г., според заявлението, лице със собствено име А. и фамилно име Н., със снимка на заявлението, съответна на копието от паспорт на А. А. М. Н., роден на дата 01.10.1978г. е подал заявление по образец за издаване на виза тип „D“. В заявлението е посочено като цел на визата работа, в графа 21 адрес на пребиваване – само [населено място], за професия в графа 29 е посочено „shef fast foot“, в графа 30 – за работодател – „Алгафари Сървис“ ЕООД , гр. С., срокът, за който се иска визата е от „2025г. до 2026“, в в графа 36 е посочено, че разходите за пътуване са осигурени от посоченото по т. 30 юридическо лице, т.е. А. С. и всички разходи по време на престоя са покрити.

От представеното копие на страници от египетския паспорт на А. А. М. Н., се установява и египетското гражданство на лицето. Без да е необходим превод е видно, че е представена застраховка за пътуване за период от 25.12.2024г.до до 24.12.2031г., както и документ за съдимост

С писмо писмо с рег. № 536400-65136/17.07.2025г., издадено от орган при Дирекция Миграция - МВР, с копие до директора на Дирекция "К. отношения при Министерство на външните работи и до работодателя - "Алгафари сървис" ЕООД, с което се уведомяват, че посочените в писмото лица, сред които и Ала А. М. Х., имат предоставен достъп до пазара на труда на основание чл. 24и, за срок от 3 години.

По преписката е представено копие на трудов договор 83/2025 от дата 07.04.2025г. между работодател "Алгафари сървис" ЕООД и Ала А. М. Х., [дата на раждане] с постоянен адрес в [населено място] – работник, за длъжността помощник кухни заведение за бързо хранене на работодателя, [населено място], [улица], със задължения по утвърдена от работодателя длъжностна характеристика, възнаграждението е уговорена за сумата от 1077, 00 лв., която сума съвпада с минималната работна заплата за страната за 2025г., работното време е определено на 8 часа, а според трудовия договор работодателят поема разходите за квартира на работника, а работникът поема разходите за път, самолетни билети и такси, визи и др. от страната, в която живее до България и обратно, разходите за медицински застраховки и медицинските разходи, които не се поемат от НЗОК, разходите за комунални услуги за лични нужди – т. 1- 6 от договора. Също в трудовия договор не е посочен конкретен адрес, който работодателят ще осигури на

работника.

Договорът съдържа подписи за работодател и работник, като подписът на египетския гражданин е съвсем различен от подписа на заявлението за виза. Така заявлението за виза подписът е буквално повтаря името на латински с главни букви – „А.“, на копие на паспорта няма такъв подпис, а подписът под трудовия договор не съдържа ясно читаеми букви на латински език, съответно подписът под трудовия договор за работника, не се съдържа по идентично в паспорта.

В представеното копие от паспорта на египетския гражданин – страницата със снимка и личните данни, се съдържа изрично вписване за професията на лицето, като в тази част се съдържат следните данни: „profesion: MECCHANIC“, което без всякакво съмнение се различава от вписаното в заявлението за виза в графа 29 за настояща професия: „shef fast foot“.

Представен е договор за наем на недвижим имот от дата 07.02.2025г. , сключен между български гражданин А. З. и „Алгфари сървис“ ЕООД с предмет ползване на недвижим имот – жилище, в гр . С., на [улица], договорът е за срок от 3 години и срещу наемна цена от 650 лв. видно от съдържанието на договор, наемодателят не е посочен като собственик на имота, липсват данни за собственика на имота и не е уговорена конкретна дата, на която да стане предаването на имота. Що са се касае до наемната цена, то е уговорено актуализирането ѝ с изтичането на всяка календарна година.

За представеното становище в хода на съгласувателната процедура по издаването на процесния отказ, по делото е прието писмо от ДАНС- с рег. № М-5136/18.06.2026г. В писмото на ДАНС е посочено, че съгласувателната процедура е осъществена по електронен път, като е изразено отрицателно становище в Националната визова информационна система. Апликантът попадал в хипотезата на чл.10, ал.1, т. 17 ЗЧРБ, а отрицателното становище е изразено поради обстоятелството, че трудовият договор на апликанта е изготвен само на български език, което предполага, че същият не разбира условията на труд, както и както и съдържанието, респективно съществени елементи на трудовия договори длъжностната характеристика. Въз основа на цялостен анализ на данните и събраната от интервюто информация, било установено, че апликантът не можел да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, същият не е знаел какво ще работи в Република България, което повдигнало основателни съмнения, че реалната цел е да достигне до З. Европа.

По делото са изслушани свидетелските показания на Б. А. А., сирийски гражданин със статут на бежанец, който заяви, че знае български език, живее от 14 години в Република България, същият е собственик и управител на „А. сървис“, кандидатствал за осигуряване на работници от трети страни по чл. 24и и един от тях бил А. Х.. Имал вече няколко човека от Е., тук липсвала работна ръка, имал затруднения и за това решили да намерят хора – като всичките фирми малки бизнеси. Х. познавал от хората, които работели при него. Свидетелят прочел по телефона трудовия договор на арабски, после по клипчета видял работното си място, знаел всичко за договора и за заплатата. Също свидетелят заяви, че в контролния лист не пишело, че трудовият договор трябвало да бъде преведен, имали дори гарант, който ще се подписва, че няма да избяга, имали адвокат в Е. и пред него се подписвал гарант за „тези хора“ че няма да избягат и ако избягат „ще им се вземе една

сума“, дружеството имало три влезли в сила решения за отмяна на такива откази.

За компетентността на органа да издаде оспорения отказ, са представени Заповед № 95-00-26/16.01.2025г. на министъра на външните работи, с която възлага на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да които да съставят, подписват и връчват на заинтересованите лица формулярите по образец - приложения 7 по чл. 34, ал. 3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим – по т. 4 от заповедта

Представена е и Заповед № 22/29.06.2025г. на посланика на Република България в К., АР – Е., с която К. Я. – завеждащ консулска служба, е оправомощен по т. 6 от заповедта, съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза.

При така установеното по фактите, съдът приема от правна страна следното:

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България са уредени в Закона за чужденците в Република България. Разпоредбата на чл. 9а от ЗЧРБ регламентира видовете издавани визи за пребиваване на територията на страната. Визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи (чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР).

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящият случай административният акт е подписан от К. Я. –завеждащ Консулска служба при Посолството на Република България в [населено място], Е., който съгласно представените заповеди на министъра и на посланика, е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР.

Основанията за отказ да се издаде виза на чужденец, са изрично и изчерпателно

посочени в чл.10, ал.1 от ЗЧРБ, а компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл.10, ал.1 от ЗЧРБ и чл.34 от НУРИВОВР, като съгласно последната норма не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл.10 ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец, съгласно Приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него лице, а в случай на издаване на виза на границата – от ръководителя на органа по чл.10, ал.2 или от упълномощено от него длъжностно лице. В този формуляр се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

В съответствие с посочената правна уредба, то е спазено изискването за форма – оспореният отказ за издаване на виза тип „D“ е обективиран върху стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, и съдържа всички реквизити, отразени в Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, изискуеми и съгласно общите правила, визирани в чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК (вж. в този смисъл решение № 2087/22.02.2024 г. по адм. д. 7021/2023 г. на ВАС и др.). Доводите в жалбата, че решението не е правно и фактически мотивирано и само на това основание жалбата следва да бъде уважена, са неоснователни изцяло. Касае се за издаването на отказ за виза върху стандартен формуляр - бланка, който отказ е издава като са отбелязани основанията в него, указано е правото на обжалване пред настоящия съд. Мотивите на стандартния формуляр са предварително определени, и органите са длъжни да използват този стандартен формуляр за да мотивират своите решения за отказ да издадат виза на различните основания, предвидени в чл.10 ЗЧРБ.

Що се касае до обхвата на съдебния контрол, в контекста на обжалването пред съда, то съгласно чл. 168 АПК този контрол предвид препращането по чл.146 АПК, се отнася както до спазването на формалните основания, така и до материалната законосъобразност на отказа, като се вземат предвид всички обстоятелства по административната преписка, както фактически, така и правни, на които компетентният орган е основал акта си – чл.142 и чл.170 АПК. В отказа за издаване на виза са посочени както правни основания (чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ), така и фактически основания за издаването му. Изложени са кратки мотиви, а именно в допълнителна забележка, че целта на пътуване на базата на представените документи и устни данни не е доказана убедително, след извършени проверки и направени анализи на фактите и обстоятелствата, са събрани данни, че

целта на влизането е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. Посоченото е достатъчно за упражняване на правото на жалба и ефективна защита, както и ефективен съдебен контрол.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са императивно установени в ЗЧРБ и в Наредбата. Съгласно приложимата норма на чл.8, ал.1 ЗЧРБ чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване, както и виза, когато такава се изисква.

Според определението, дадено в чл.3, ал.1 от Наредбата, визата е разрешение, издадено от Република България, за влизане и пребиваване, транзитно преминаване или летищен транзит. Изискванията за влизане и престой на чужденци в страната относно средствата за издръжка и здравето осигуряване, без съмнение целят да не натоварват системата за социалното осигуряване на страната и са въпроси, пряко свързани с държавния бюджет и със стабилността на публичните финанси, спазването на тези изисквания следва да се следи стриктно.

Според чл. 13,ал. 2 от НУРИВОВР, в зависимост от целта на пътуването и вида на визата, за която се кандидатства, кандидатът представя в съответствие с Приложение II от Визовия кодекс: а) документи, доказващи целта на пътуването; б) документи за осигурено настаняване или доказателство за достатъчно средства за покриване на разходите по настаняването; в) документи, доказващи че кандидатът разполага с достатъчно средства за издръжка както за срока на планирания престой, така и за завръщането си в държавата на произход или пребиваване, или за транзитно преминаване в трета държава, влизането в която е гарантирано за него, или удостоверяващи, че може да придобие тези средства по законен начин; г) документи, позволяващи да се направи преценка за намерението на кандидата да напусне територията на Република България преди изтичането срока на валидност на визата, за която кандидатства.

Данните по делото не доказват целта на пътуването, тъй като не може да се приеме, че е възникнала договореност за трудово правоотношение между оспорвания и „Алгафари сървис“ ЕООД, тъй като българското законодателство изрично предвижда, че трудовият договор се сключва в писмена форма, съгласно чл. 62, ал.1 от Кодекса на труда. Изискването за писмена форма на трудовия договор

имплицитно включва и като част от съдържанието му и подписи на страните по него – с автентичен или електронен подпис. На процесния трудов договор е придадена форма на писмен договор с автентични - саморъчни подписи на страните по него. Трудовият договор не е подписан от оспорващия, не само поради обсъденото за различието в подписите, но и предвид изявленията на разпитания по делото свидетел, че трудовият договор бил прочетен по телефона на египетския гражданин на арабски език. Прочитането на трудовия договор чрез средство за комуникация от работодателя на работника и на разбираем език, не може да замести изискването по чл. 62, ал.1 от Кодекса на труда за писмена форма, от предвиденото изискване за възникване на трудовото правоотношение по националното право няма изключения. Следователно, представения към заявлението трудов договор не сие доказва валидно трудово правоотношение, от което и извод, че не е доказана целта на визата – влизане в страната с цел работа по договореност с конкретен работодател.

Данните по заявлението не съдържат конкретен адрес, на който апликантът ще пребивава, данните по трудовия договор също сочат само, че разходите за квартира, ще бъдат осигурени от работодателя, но няма данни за конкретно осигурено жилище от работодателя, който е следвало да бъде посочен в заявлението. Жилището под наем по договора за наем на адрес [населено място], [улица] не е посочено в трудовия договор, съответно този адрес не е посочен като адрес на пребиваване в заявлението.

Що се касае до самия договор за наем – реален договор по своята същност, то в същия няма уговорена конкретна дата на предаване на имота, няма данни въпреки изминала една година от сключването му за подписване на анекс за индексирание на наемната цена, както е предвидено в него. Не става ясно какво представлява жилището – апартамент или къща от описанието в чл.1, нито е посочена площта му. А освен това, лицето което е подписало договора за наемодател не се легитимира дори формално само в договора като лице, което има вещно право върху имота и съответно да отдаде под наем или като пълномощник на собственика. Следователно, правата на наемодателя спрямо имота са неясни, а предвид и другите обсъдени обстоятелства по договора, то остава недоказано, същият да е произвел правното си действие на реален договор за наем и второ, който има връзка с пребиваването на оспорващия в страната. Следователно, недоказано остана и изпълнението на изискването, чужденецът да разполага с адрес в страната, на който да пребивава.

Към заявлението няма данни за намерения на оспорващия да напусне територията на страната след срока на визата – за 3 месеца, също така няма данни за осигурени

средства за издръжка или за доказани законни доходи, предвид изложеното за неспазване на императивното изискване по чл. 62, ал.1 от Кодекса на труда при сключването на процесния трудов договор, които данни са достатъчни сами по себе си да обосноват отказ по заявлението и на посоченото основание по чл. 10, ал.1, т. 17 ЗЧРБ. Писмото на ДАНС, като официален удостоверяващ документ, който не е опровергван от данните и доказателствата по делото, съдът цени като обвързващо съда доказателство за съдържащите се в него данни – по смисъла на чл. 179, ал.1 ГПК, по делото не се представиха доказателства, които да оборят фактическите констатации, съдържащи се в писмото на ДАНС и очевидно произтичащи от фактите и обстоятелствата по делото.

Изложеното обуславя извод, за недоказани изискванията по чл. 13, ал.2 във връзка с изискването по чл. 19 НУРИВОВР, за прилагането на документи към заявлението за виза.

Във връзка с изложеното, съдът приема след проверка на фактите, че данните по писмото на ДАНС изцяло се потвърждават, налице са предвидените правни и основания по чл. 10, ал.1 т. 17 ЗЧРБ – не доказва достоверно целта и условията на пребиваване и отказът за виза е материално-законосъобразен.

Обстоятелството, че е издадено писмо от Дирекция „Миграция“ за предоставен достъп до пазара на труда на основание чл.24и ЗЧРБ, не обуславя забрана в рамките на производството по заявлението за виза да бъдат проверени факти и обстоятелства, във връзка с трудовото правоотношение, заявено като цел на визата.

Писмото на Дирекция Миграция за предоставен достъп до пазара на труда, не е равнозначно на издадено „Единно разрешение за пребиваване и работа“ от орган при Дирекция „Миграция“ и не дерогира правомощията на ДАНС да извърши самостоятелна преценка от гледна точка на защитата на националната сигурност. Видно от съдебната практика на Върховен административен съд- Решение 5484/2-0.05.2026г. по адм.д. 2267/2026г. на ВАС: „Неоснователни са и възраженията, свързани с проведената процедура по чл.24и ЗЧРБ. Както правилно е приел първоинстанционният съд, към момента на постановяване на отказа не е било налице издадено единно разрешение за пребиваване и работа, а единствено положително становище на Агенцията по заетостта относно достъпа до пазара на труда. Самото наличие на такова становище не дерогира правомощията на ДА "НС" да извърши самостоятелна преценка от гледна точка на националната сигурност и миграционния контрол, нито обвързва административния орган с положителен резултат по визовото производство.“

Неоснователни са и твърденията в жалбата за допуснати нарушения на права на

оспорващия по Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи. Оспорващият не е лице по чл. 1 от Конвенцията за българската държава –той е гражданин на трета страна, който не се намира на територията на Република България и не попада под юрисдикцията на българската държава. Европейският съд по правата на човека дори не признава възникнало и защитимо право по Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи с подаване на заявлението за виза извън територията на договаряща по Конвенцията държава. В решение по допустимост от 05 декември 2023г. Голямата камера на ЕСПЧ по делото Д. Е. и други срещу П. и 32 други държави, конкретно в пар. 169 съдът потвърждава практиката си, изведена в решението М.Н. и други срещу Б. (Решение на Голямата камера, жалба № 3599/18, 5 май 2020 г.), като посочва следното:

„169. В решението М.Н. и други срещу Б. (цитирано по-горе, §§ 112-113) - което се отнася до обработката на заявленията за визи на жалбоподателите от белгийските власти в чужбина - Съдът също така пояснява, че "самият факт, че решенията, взети на национално равнище, са оказали въздействие върху положението на лица, пребиваващи в чужбина, също не е от естество да установи юрисдикцията на съответната държава по отношение на тези лица извън нейната територия". За да определи дали Конвенцията се прилага, Съдът трябва да провери дали са съществували "изключителни обстоятелства", които биха могли да доведат до заключението, че съответната държава е упражнявала екстериториална юрисдикция по отношение на жалбоподателите. Това е преди всичко въпрос от фактическо естество, който изисква Съдът да изследва естеството на връзката между жалбоподателите и държавата ответник и да установи дали последната ефективно е упражнявала власт или контрол върху тях. В решението М.Н. и други срещу Б. Съдът установява, че като са подали заявленията за виза до белгийските органи в чужбина, жалбоподателите не са могли да създадат юрисдикционна връзка с Б..“

Конвенцията гарантира по чл. 2 от Протокол № 4 към нея право на всеки гражданин, който свободно се намира на територията на дадена държава, да се придвижва свободно и свободно да избира своето местоживее в нея, а в чл. 3, т. 2 от същия протокол предвижда, че никой не може да бъде лишен от правото да влезе на територията на държавата, на която е гражданин. М. пакт за граждански и политически права, в сила за България от 23.03.1976 г., също гарантира в членове 12 и 13, правото на всеки, който се намира на законно основание на територията на една държава, да се придвижва свободно в нейните предели, правото да напусне свободно пределите на всяка страна, включително и своята, както и правото, да не

може да бъде произволно лишен от правото да влезе в собствената си страна, но не предвижда право на чужденеца на влизане и пребиваване в друга държава. Няма акт на Европейския съюз, който да създава право на граждани на трети страни на дългосрочно пребиваване в държава-членка на Европейския съюз. Т. право не е предвидено и в Хартата на основните права на Европейския съюз. Следователно в позитивното национално право няма действаща правна норма, която пряко да създава права на гражданин на трета страна за пребиваване на територията на Република България.

Принцип в международното право е, че държавите имат правомощието, без да нарушават ангажиментите, произтичащи за тях от договорите, да контролират влизането на чужди граждани на тяхна територия, потвърден многократно в практиката на съда по правата на човека. Така що се касае до защитените права по Конвенцията по отношение на лица, като жалбоподателя, Съдът по правата на човека във връзка с чл. 2, параграф 1 от Протокол 4 към Конвенцията, е посочил, *"Конвенцията не гарантира правото на чужденец да влезе в дадена държава или да живее в нея и договарящите държави имат право - като въпрос на добре установено международно право и предмет на техни задължения по международното право, включително и по Конвенцията - да контролират влизането, живеенето и експулсирането на чужденци"* - така по делото *S. v. L.*, пар 99, както и *C. v. UK*, параграф 73.

Неоснователни са доводите в жалбата, че при подаването на самото заявление е могло да бъдат отстранени недостатъци и непълноти в същото, касае се за неизпълнение на законови изисквания, които се установяват с писмени доказателства, каквито не са представени и в хода на съдебното производство. Цитираната в жалбата съдебна практика на АССГ не е задължителна за настоящия съд и не касае задължително тълкуване на закона. Настоящият състав на съда формира изводите си въз основа на конкретните данни по делото, относими към оспорвания и приложимите правни разпоредби.

На основание всичко изложено, съдът формира извод, че оспореният отказ е законосъобразен на основанията по чл. 146 АПК и не е налице основание за отмяната му. Жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

На основание изложеното и чл.172 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. М. Х., гражданин на А. Република Е., [дата на раждане] , чрез адв. И. И. от САК, срещу Отказ за виза за дългосрочно пребиваване от дата 08.12.2025г., издаден от К. Я., завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в [населено място], А. Република Е., по заявление за издаване на виза тип „D“ №[ЕИК], подадено на 14.09.2025г.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: